

Arrest

nr. 58 899 van 30 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. VAN KELST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 september 2009 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 9 december 2009 actualiseerde verzoeker zijn aanvraag om verblijfsmachtiging die hij op 24 februari 2009 ingediend had op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.3. Op 8 november 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt betekend op 24 december 2010 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt

“(…)

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaan aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; en die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (...) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Betrokkene legt geen bewijzen voor van zijn verblijf van 5 jaar. Hij legt enkel bewijzen voor van 2006, 2007 en 2009. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009.

Wat het aangehaalde argument dat er geen negatieve informatie is over het strafrechtelijk verleden en hij van onberispelijk gedrag zou zijn, kan niet weerhouden worden. Betrokkene werd in Duitsland SIS geseind voor verkrachting, vrijheidsberoving en onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor seksuele bedreigingen.

In de instructie van 19.07.2009 werd duidelijk vermeld dat “...deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid...”. Gelet op de hierboven vermelde ernstige feiten van openbare orde valt betrokkene onder laatstgenoemde uitsluiting.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

Betrokkene legt geen bewijzen voor van zijn verblijf van 5 jaar. Hij legt enkel bewijzen voor van 2006, 2007 en 2009. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009. ...”

Terwijl verzoeker blijkt geeft van een ononderbroken verblijf in het Rijk reeds voorafgaand aan het jaar 2000.

Dat uit het dossier blijkt dat mijn verzoeker in de loop van 2006 een aanvraag tot regularisatie heeft gedaan en hierbij bewijsstukken heeft aangebracht waaruit zijn verblijf voorafgaand aan 2006 blijkt en op basis waarvan hij de aanvraag tot machtiging verblijf heeft ingediend.

Dat de raadsman van verzoeker eertijds deze procedure niet heeft opgestart en geen toegang heeft tot de bewijsstukken die met het verzoek tot machtiging verblijf van 2006 werden ingediend doch uit deze stukken zal ontegensprekelijk blijken dat mijn verzoeker ruim voorafgaand aan het jaar 2000 een onafgebroken verblijf in het Rijk heeft gekend.

Dat middels de instructie van 19 juli 2009, evenwel vernietigd door de Raad van State, werd bepaald onder welke modaliteiten een aanvraag overeenkomstig art. 9bis kon worden ingediend, in onderhavig geval op grond van punt 2.8.a van de instructie. Dat de vernietiging van de instructie niet belet vast te stellen op welke wijze de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris voor Migratie wordt afgebakend en binnen welke hij overgaat tot het toekennen van verblijfsmachtiging. Dat in onderhavig dossier blijkt dat mijn verzoeker voldoet aan de voorwaarden gesteld onder art. 9bis en aantoonde dat hij meer dan 5 jaar onafgebroken in het Rijk heeft verbleven voorafgaand aan 15 december 2009 en vóór maart 2008 een poging heeft ondernomen om wettelijk te verblijven te verkrijgen. Dat verwerende partij

enkel de bestreden beslissing kan nemen mits schending van de toepassingsvoorwaarden van art. 9bis Vw. en aldus de bestreden beslissing art. 9bis Vw. schendt.

Dat minstens dient te worden vastgesteld dat de uitvoerende macht de modaliteiten voor de toepassing van art. 9bis heeft vastgesteld en de Staatssecretaris voor Migratie het vertrouwensbeginsel schendt door in onderhavige zaak het verzoek tot machtiging verblijf ongegrond te verklaren hoewel het verzoek zich situeert binnen het toepassingsgebied van de uitgelijnde discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Migratie. Dat deze middels de instructie van 19 juli 2009 duidelijk heeft gemaakt welke gevallen zich situeren binnen het toepassingsgebied van art. 9bis, verzoeker aan deze voorwaarden voldoet en aldus het vertrouwensbeginsel wordt geschonden indien in deze zaak op grond van de discretionaire bevoegdheid van de uitvoerende macht alsnog een beslissing tot ongegrondheid van het verzoek wordt genomen. Dat minstens schending van het vertrouwensbeginsel dient te worden weerhouden."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel stelt verzoeker als zou blijken dat hij voldoet aan de voorwaarden gesteld onder artikel 9bis en als zou hij aantonen meer dan vijf jaar onafgebroken in het Rijk verbleven te hebben voorafgaand aan 15 december 2009 en voor maart 2008 een poging ondernomen heeft om wettelijk verblijf te krijgen. De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker het ononderbroken verblijf niet aantoont, minstens niet argumenteert waarom hij aan de vooropgestelde voorwaarde zou voldoen. In de bestreden beslissing wordt duidelijk vermeld dat verzoeker enkel bewijzen voorlegt van 2006, 2007 en 2009. Verzoeker spreekt die motivering niet tegen aan de hand van concrete gegevens. Het middel is niet ernstig."

2.3. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

2.4. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *"Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen."* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *"instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet"* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling ten gronde van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.5. Ter terechtzitting zijn partijen het erover eens dat met de *"instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet"* bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Partijen zijn het er ook over eens dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie, het vroegere Vlaams Minderhedencentrum (www.kruispuntmi.be).

2.6. Het gegeven dat de instructie van 19 juli 2009 waarvan gewag gemaakt wordt in de aanhef van de bestreden beslissing vernietigd werd, belet niet dat de overheid, zoals verzoeker zelf stelt in zijn verzoekschrift, in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij zinnens is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke gedragslijn kan immers bijdragen tot een eenvormige toepassing van de discretionaire bevoegdheid en tot het uitsluiten van arbitraire beslissingen.

2.7. Blijkens het administratief dossier kruiste verzoeker in het *"Typeformulier regularisatieaanvraag"*, dat samen werd ingediend met de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging, het volgende aan:

“☒ Ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België: ik voldoe aan de volgende voorwaarden :

■ *Een ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar in België aantonen, en dit voorafgaand aan de aanvraag voor een machtiging tot verblijf (de periode van 5 jaar wordt in tegengestelde richting berekend, vanaf 15 december 2009).*

■ *Vóór 18 maart 2008 :*

- *een wettig verblijf in België hebben gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum)*
- *geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.*

■ *de lokale verankering in België bewijzen : 1+2+3 bewijzen:*

1. *De sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen*

2. *De kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiserings- of taalcursussen heeft deelgenomen*

3. *Het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de Gewesten bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien.”*

2.8. Verzoeker vroeg dus, zoals hij het zelf stelt in zijn verzoekschrift, om de toepassing van criterium 2.8. A. van de instructie van 19 juli 2009. Hieruit blijkt dat dus moet aangetoond worden, *“Een ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar in België aantonen, en dit voorafgaand aan de aanvraag voor een machtiging tot verblijf (de periode van 5 jaar wordt in tegengestelde richting berekend, vanaf 15 december 2009).”* Concreet betekent dit dus dat verzoeker moet aantonen dat hij sedert 15 december 2004 tot 15 december 2009 onafgebroken in het Rijk verbleven heeft.

2.9. Uit de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker *“enkel bewijzen voor(legt) van 2006, 2007 en 2009”* kan afgeleid worden dat verzoeker geen bewijzen voorlegt van een verblijf in het Rijk tussen 15 december 2004 en 31 december 2005. Dit vindt steun in de stukken die zich bevinden in het administratief dossier. De Raad stelt aan de hand van een uittreksel uit het Schengeninformatiesysteem dat zich bevindt in het administratief dossier vast dat verzoeker op 24 mei 2004 vanuit Duitsland voor onbeperkte duur teruggedreven werd naar Marokko. In het administratief dossier bevindt zich ook verzoekers paspoort waaruit blijkt dat hij op 24 mei 2004 het grondgebied van Marokko terug betreden heeft. Een eerste spoor van verzoekers verblijf in België duikt pas terug op op 22 maart 2006 wanneer hij een aanvraag om verblijfsmachtiging indient op grond van het toenmalige artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

2.10. Verzoekers betoog dat hij bij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging van 22 maart 2006 *“bewijsstukken heeft aangebracht waaruit zijn verblijf voorafgaand aan 2006 blijkt en op basis waarvan hij de aanvraag tot machtiging verblijf heeft ingediend.”* vindt geen steun in het administratief dossier. Verzoekers betoog inzake een voorgehouden ononderbroken verblijf voorafgaand aan het jaar 2000 en het ondernemen van een poging om een wettelijk verblijf te bewerkstelligen voor maart 2008 is in deze irrelevant aangezien het kernpunt van de zaak is dat verzoeker minstens geen verblijf aantoonde tussen 15 december 2004 en 31 december 2005.

2.11. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij haar discretionaire bevoegdheid in deze heeft toegepast op een wijze die strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat het vertrouwensbeginsel geschonden werd wanneer vastgesteld wordt dat hij niet voldoet aan het door hem ingeroepen criterium, opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 die als gedragslijn geldt bij de behandeling ten gronde van een aanvraag om verblijfsmachtiging.

Het eerste middel is ongegrond.

2.12. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

Wat het aangehaalde argument dat er geen negatieve informatie over het strafrechtelijk verleden en hij van onberispelijk gedrag zou zijn, kan niet weerhouden worden. Betrokkene werd in Duitsland SIS geseind voor verkrachting, vrijheidsberoving en onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor seksuele bedreigingen.

In de instructie van 19.07.2009 werd duidelijk vermeld dat "...deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid... ". Gelet op de hierboven vermelde ernstige feiten van openbare orde valt betrokkene onder laatstgenoemde uitsluiting. ..."

Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de overheid die over beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen, er in de eerste plaats moet voor zorgen dat haar alle mogelijke gegevens worden bezorgd opdat zij geïnformeerd zou zijn (W. Lambrechts, "Het zorgvuldigheidsbeginsel" , I. Opdebeek (Ed.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Kluwer, Deurne, 1993, 34). Dat het volgens de vaststaande rechtspraak van de Raad van State vaststaat dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige manier voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (zie ondermeer R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006). Dat moet worden nagegaan of de overheid tot een zorgvuldige feitenvinding is gekomen, ze is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en ze de haar toegekende appreciatiebevoegdheid op een zorgvuldige wijze heeft uitgeoefend (R.v.St. nr. 185.232, 8 juli 2008). Dat de verwerende partij meent een aantal feiten te kunnen weerhouden die verzoeker zou hebben gepleegd in Duitsland. Dat verzoeker doet gelden dat de klachten die opzichts hem werden neergelegd zich situeren in het kader van een zogenaamde "vechtscheiding" en dan ook met de nodige reserve dienen te worden benaderd.

De feiten waarvan mijn verzoeker werd beticht zijn ook reeds geruime tijd geleden gebeurd en zijn thans niet relevant voor de beoordeling van het dossier. Dat het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden omdat de overheid zonder meer uitgaat van een gevaar voor de openbare orde terwijl feiten die vermeld worden in opsporingsbulletins dan wel in het kader van opsporingsonderzoeken uiteraard een vlag zijn die niet de hele lading kan dekken. Dat de overheid, indien zij een grondige evaluatie zou hebben geboden van de aan haar overgemaakte informatie betreffende het strafrechtelijk verleden van mijn verzoeker, zou hebben vastgesteld dat deze feiten zich kaderen in een aflopende relatie en dus door verzoeker kunnen worden geduid. Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel verder wordt geschonden doordat de overheid in kennis is van de ernstige medische toestand van mijn verzoeker. Dat deze volkomen hulpbehoevend is en aangewezen is op de hulp van zijn familie. Dat verzoeker aangewezen is op intensieve behandeling. Op basis van medisch typegetuigschrift dd. 11 januari 2011, waarvan kopie bij het verzoekschrift wordt gevoegd, is de permanente aanwezigheid van familieleden vereist, verhindert de aandoening de patiënt zich te verplaatsen, kan hij zeer moeilijk reizen en is een terugkeer naar het land van herkomst absoluut onmogelijk (stuk 6). Verzoekende partij zal de recente medische informatie opnieuw aan de Dienst Vreemdelingenzaken overmaken ten bewijze van de actuele medische toestand. Dat in het verleden reeds een medische regularisatie werd ingediend, geactualiseerd bij aangetekend schrijven dd. 8 oktober en 9 december 2009 waarmee de Dienst Vreemdelingenzaken geactualiseerde medische informatie werd bezorgd en waaruit blijkt dat mijn verzoeker aangewezen is op bijzonder intensieve verzorging en bedlegerig is waardoor uiteraard het argument van het gevaar voor de openbare orde volkomen komt te vervallen. Dat mijn verzoeker quasi volledig immobiel is en dus op deze wijze geen enkel gevaar kan uitmaken voor de openbare orde.

Dat, mochten de klachten die werden geformuleerd in het kader van een vchtscheiding reeds een aanwijzing vormen voor het gevaar van de openbare orde, is deze bezorgdheid uiteraard volkomen van de baan gezien de actuele medische toestand die chronisch is en slechts voor lichte verbetering vatbaar. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door geen rekening te houden met deze medische informatie die uiteraard haar weerslag heeft op de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde. Dat op basis van een volledige feitenvinding, waaronder de medische toestand waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is, enkel kan worden geoordeeld dat er geen sprake is van een gevaar voor de openbare orde. Door anders te oordelen, geeft de verwerende partij blijk zich niet op alle feiten te hebben gesteund, deze toch niet op een juiste manier te hebben beoordeeld, waardoor er schending van het zorgvuldigheidsbeginsel komt vast te staan."

2.13. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel stelt verzoeker als zou het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden. Zo zou niet kunnen worden gesteld dat zijn aanvraag ongegrond is omwille van zijn strafrechtelijk verleden in Duitsland. Volgens verzoeker zouden de klachten hun oorsprong vinden in een vchtscheiding.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker door dat argument impliciet aangeeft minstens gedurende langere periodes niet in België te verblijven of verbleven hebben, doch in Duitsland.

Bovendien betreft het strafrechtelijk verleden geen specifieke klacht, doch een specifieke veroordeling, die definitief is en waarvoor verzoeker een straf van 573 dagen dient uit te zitten.

Het middel is niet ernstig.”

2.14. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.15. Uit de bestreden beslissing blijkt dat ze steunt op twee motieven die elk de bestreden beslissing kunnen schragen, namelijk de vaststelling dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van criterium 2.8. A van de instructie van 19 juli 2009 en de verwijzing naar verzoekers “SIS” seining in Duitsland voor verkrachting. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat het eerste schragende motief van de bestreden beslissing overeind blijft staan. Verzoekers kritiek die gericht is tegen een tweede schragende motief van de bestreden beslissing kan derhalve geen aanleiding geven tot de nietigverklaring ervan.

2.16. Waar verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met zijn medische toestand, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 1.2. Uit de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever een onderscheid heeft willen maken tussen enerzijds aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen die in se aanvragen tot het verkrijgen van subsidiaire bescherming uitmaken en aanvragen om verblijfsmachtiging die om andere redenen dan medische redenen worden ingediend. De wetgever heeft in dit verband afzonderlijke procedures en afzonderlijke criteria ingesteld. Verzoeker kent het onderscheid aangezien hij enerzijds een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en anderzijds een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Verzoekers in punt 1.2. bedoelde aanvraag zal derhalve het voorwerp vormen van een afzonderlijke beslissing. Noch uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dat een beslissing inzake een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een beslissing dient in te houden inzake een hangende aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Volledigheidshalve voegt de Raad er aan toe dat de bestreden beslissing dateert van 8 november 2010 en dat de gemachtigde van de staatssecretaris derhalve niet kan verweten worden geen rekening gehouden te hebben met een medisch getuigschrift van 11 januari 2011. Het komt verzoekende partij toe, zoals ze zelf stelt in haar verzoekschrift, om “*de recente medische informatie opnieuw aan de Dienst Vreemdelingenzaken overmaken ten bewijze van de actuele medische toestand.*” Ten slotte wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten en verzoeker dus niet verplicht te reizen en terug te keren naar het land van herkomst.

Het tweede middel is ongegrond.

2.17. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Aangezien op basis van tweede middel komt vast te staan dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel schendt. Dat geen andere overheid, geplaatst in dezelfde omstandigheden, zou komen tot de zelfde beslissing. Dat, wetende dat een verzoekende partij quasi immobiel is en zwaar zorgbehoevend, niet kan worden geoordeeld dat deze een gevaar zou kunnen uitmaken voor de openbare orde. Dat de schending van het redelijkheidsbeginsel komt vast te staan. Dat verzoeker de argumentatie uiteengezet onder het tweede middel, onder het derde middel herneemt.”

2.18. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

*“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker zich beperkt tot het uitten van een persoonlijke mening en geen middel ontwikkelt.
Het middel is niet ontvankelijk”.*

2.19. Uit het betoog ter ondersteuning van het derde middel blijkt dat verzoeker verwijst naar zijn betoog ter ondersteuning van het tweede middel. Het geheel vormt wel degelijk een ontvankelijk middel en kan

niet louter beschouwd worden als het uiten van een “*persoonlijke mening*” zoals de verwerende partij ten onrechte voorhoudt in haar nota.

2.20. Te dezen kan gelet op de aangevoerde kritiek verwezen worden naar de bespreking van het tweede middel.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA